

EBA/GL/2022/01

13. januar 2022

Smernice

o izboljšanju rešljivosti za institucije in
organe za reševanje

1. Obveznosti v zvezi s skladnostjo in poročanjem

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzornih praksah v evropskem sistemu finančnega nadzora oziroma o tem, kako naj se izvaja zakonodaja Unije na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, na katere se nanašajo smernice, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzornih postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Zahteve v zvezi s poročanjem

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 08.06.2022 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi uradnega obvestila ne bodo poslali do tega roka, bo organ EBA štel, da smernic ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, z navedbo sklica „EBA/GL/2022/01“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Predmet urejanja

5. Te smernice določajo ukrepe, povezane z instrumentom za reševanje, ki bi jih morali sprejeti institucije in organi za reševanje, da bi izboljšali rešljivost institucij, skupin in skupin v postopku reševanja v okviru ocene rešljivosti, ki jo v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2014/59/EU² opravijo organi za reševanje.

Področje uporabe

6. Te smernice se ne uporabljajo za institucije, za katere veljajo poenostavljene obveznosti načrtovanja reševanja v skladu s členom 4 Direktive 2014/59/EU.
7. Te smernice se ne uporabljajo za institucije, za katere je v načrtu reševanja določeno, da bodo prenehale na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom. Če se strategija spremeni, zlasti na reševanje namesto likvidacije, bi se morale začeti smernice v celoti uporabljati čim prej, najpozneje pa tri leta od dneva odobritve načrta reševanja, ki vključuje novo strategijo reševanja.
8. Organi za reševanje se lahko odločijo, da bodo za institucije, za katere veljajo poenostavljene obveznosti načrtovanja reševanja, in institucije, za katere je v načrtu reševanja določeno, da bodo prenehale na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom, te smernice uporabljali delno ali v celoti. Odločijo se lahko tudi, da bodo dele teh smernic, ki so povezani z instrumentom za reševanje (npr. reševanje s sredstvi upnikov), uporabili za institucije, katerih načrtovana strategija reševanja ne temelji na teh instrumentih.
9. Za institucije, ki niso del skupine, za katero velja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU³, se te smernice uporabljajo na individualni ravni.
10. Za institucije, ki so del skupine, za katero velja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU, se te smernice uporabljajo tako na ravni subjektov v postopku reševanja kot na ravni njenih podrejenih družb (raven skupine v postopku reševanja).

² Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

³ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

Naslovniki

11. Te smernice so namenjene finančnim institucijam, kot so opredeljene v členu 4(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere se izvede ocena rešljivosti v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2014/59/EU, ter pristojnim organom, kot so opredeljeni v členu 4(2), točke (i), (v) in (viii), Uredbe (EU) št. 1093/2010, ki te institucije nadzirajo v smislu člena 2(5), drugi pododstavek, navedene uredbe.

Opredelitev pojmov

12. Če ni določeno drugače, imajo izrazi v teh smernicah enak pomen kot izrazi, ki se uporabljajo in so opredeljeni v Direktivi 2014/59/EU.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

13. Te smernice se začnejo uporabljati **1. januarja 2024**.

4. Smernice o izboljšanju rešljivosti

4.1 Minimalne zahteve v zvezi s strukturo in poslovanjem v skladu s členom 27 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075

4.1.1 Neprekinjeno poslovanje

13. Institucije bi morale imeti operativne dogovore za zagotovitev neprekinjenega delovanja storitev, ki podpirajo kritične funkcije (opredeljenih kot kritične storitve), in glavnih poslovnih področij, potrebnih za učinkovito izvajanje strategije reševanja in morebitnega posledičnega prestrukturiranja (opredeljenih kot bistvene storitve) – kritične in bistvene storitve so skupaj imenovane relevantne storitve – ter dostopa do operativnih sredstev in osebja, ki so potrebni po začetku reševanja in za olajšanje reorganizacije poslovanja.

14. Glede na različne zaporedne stopnje ocene rešljivosti v skladu s členom 23 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075 bi moral organ za reševanje pri določanju strategije reševanja najprej upoštevati strukturo, poslovni model in različne modele storitev, ki jih uporablja posamezna

institucija ali skupina, ter njihovo interakcijo. Kot naslednji korak in brez poseganja v njihovo neodvisnost pri izbiri modela opravljanja storitev⁴, ki najbolj ustreza njihovemu poslovanju, bi morale institucije v skladu s svojo opredeljeno strategijo reševanja pokazati, da njihov model opravljanja storitev to strategijo podpira.

Razporeditev glavnih poslovnih področij in kritičnih funkcij

15. Institucije bi morale opredeliti relevantne storitve, operativna sredstva in osebje ter jih razporediti na kritične funkcije, glavna poslovna področja in pravne osebe (ki storitve opravljajo in prejemajo). Razporeditev bi morala vključevati vsaj informacije, zahtevane v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2018/1624⁵.

16. Ta razporeditev bi morala biti vključena v redne poslovne procese, celovita in redno posodobljena.

Pogodbene določbe

17. Institucije bi morale zagotoviti, da se pogoji sporazumov o ravni storitve o opravljanju storitev in njihovi ceni ne bodo spremenili izključno zaradi začetka reševanja pogodbene stranke (ali subjekta, ki je povezan s pogodbeno stranko). Med drugim bi bilo treba upoštevati tudi tveganja, povezana s pogodbami s tretjimi osebami, ki jih ureja pravo tretjih držav, da bi zagotovili, da ne ovirajo rešljivosti institucij. Natančneje, dokler se izpolnjujejo bistvene obveznosti, bi morale institucije zagotavljati, da je v ustreznih pogodbah o storitvah, ki jih opravljajo ponudniki znotraj skupine in tretji ponudniki, navedeno:

- a. da pogodba ne bo odpovedana, začasno prekinjena ali spremenjena zaradi reševanja (vključno z reorganizacijo poslovanja v skladu s členom 51 Direktive 2014/59/EU);
- b. da lahko prejemnik storitev ali organ za reševanje zaradi reševanja (vključno z reorganizacijo v skladu s členom 51 Direktive 2014/59/EU) opravljanje storitev prenese na novega prejemnika;
- c. da trenutni ponudnik storitev pri prenosu ali prekinitvi, ki poteka med reševanjem (vključno z reorganizacijo v skladu s členom 51 Direktive 2014/59/EU), v razumnem obdobju (kot je 24 mesecev) zagotavlja podporo pod enakimi pogoji in
- d. da se opravljanje storitev za odsvojeni subjekt skupine med reševanjem (vključno z reorganizacijo v skladu s členom 51 Direktive 2014/59/EU) nadaljuje za razumno obdobje (kot je 24 mesecev) po odsvojitvi.

⁴ Na primer: (i) storitve opravlja poslovna enota reguliranega pravnega subjekta, (ii) storitve opravlja podjetje za storitve znotraj skupine ali (iii) storitve opravlja tretji ponudnik storitev.

⁵ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/1624 z dne 23. oktobra 2018 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov v zvezi s postopki, standardnimi obrazci in predlogami za zagotavljanje informacij za potrebe načrtov reševanja za kreditne institucije in investicijska podjetja v skladu z Direktivo 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2016/1066 (UL L 277, 7.11.2018, str. 1).

18. Institucije bi morale zagotoviti, da se relevantne storitve lahko nadaljujejo med izvajanjem strategije reševanja, vključno z načrtom reorganizacije poslovanja.
19. Kadar institucije kljub prizadevanjem ne morejo doseči odpornosti v primeru reševanja s pogodbenimi pogoji iz odstavka 17, bi morale organu za reševanje ustrezno utemeljiti, zakaj pogodb ni bilo mogoče spremeniti, in prevzeti morebitne nadomestne strategije, kot je uporaba ponudnikov, ki omogočajo vključitev pogojev za odpornost v primeru reševanja.
20. Če institucija ne more uvesti verodostojnih nadomestnih ukrepov, bi morala pogodbe o zunanjem izvajanju v tretjih državah predhodno financirati za obdobje, ki je ustrezno za strategijo reševanja in ni krajše kot šest mesecev, likvidnost pa bi morala biti omejena in sestavljena iz visokokakovostnih sredstev.

Upravljavski informacijski sistemi v okviru neprekinjenega poslovanja

21. Institucije bi morale biti organom za reševanje sposobne poročati o opravljanju ali prejemu relevantnih storitev, te informacije pa bi morale biti posodobljene in vedno na voljo. V ta namen bi morale imeti institucije celovite in posodobljene upravljske informacijske sisteme in podatkovne baze (skupaj imenovane: katalog storitev), ki omogočajo iskanje in vsebujejo potrebne informacije za uspešno izvajanje instrumentov, predvidenih v shemi za reševanje, vključno z informacijami o lastništvu sredstev in infrastrukture, oblikovanju cen, pogodbenih pravicah in sporazumih ter ureditvah zunanjega izvajanja.
22. Institucije bi morale dokumentirati ustrezne pogodbene ureditve za relevantne storitve, ki jih prejmejo tako od tretjih ponudnikov kot od podjetij znotraj skupine⁶, in bi morale imeti jasne parametre za spremljanje izvajanja relevantnih storitev na podlagi sporazumov o ravni storitve, da bi s tem zagotovile, da imajo organi za reševanje dostop do vseh potrebnih informacij za sprejemanje ustreznih odločitev in uporabo pooblastil za reševanje. To bi moralo vključevati podrobnosti o ponudnikih in prejemnikih relevantnih storitev, naravo storitve, sestavo njenih cen (ali oceni stroškov za notranje storitve), jasne parametre (kvalitativne/kvantitativne), cilj uspešnosti (ali enakovreden cilj za notranje storitve), morebitno nadaljnje opravljanje storitev za druge subjekte ali oddaja naročil za podizvajanje tretjim ponudnikom, povezane licence in bistvene obveznosti iz pogodbe (kot je plačilo/izvedba). Kadar je nasprotna stranka zunaj EU, bi morala banka to upoštevati pri oceni tveganj za neprekinjeno poslovanje med reševanjem. V tem primeru bi morala oceniti zlasti, v kakšnem obsegu za pogodbo dejansko velja pravo države članice EU. Kadar se uporabi možnost relevantnih storitev znotraj subjekta, bi morala dokumentacija olajšati opredelitev storitev in pripravo sporazumov o prehodnih storitvah, če je to potrebno v skladu z izbrano strategijo reševanja.

⁶ Relevantne storitve, prejete od subjektov znotraj skupine, zajemajo i) storitve, ki jih opravljajo enote v istem pravnem subjektu v skupini (znotraj subjekta), in ii) storitve, ki jih opravlja drug subjekt v skupini.

23. Katalog storitev bi moral zagotavljati podrobne informacije v zvezi z:

- a. razporeditvijo storitev institucije, kot je navedeno v odstavkih 15 in 16, vključno z opisom narave storitev;
- b. relevantnimi storitvami po analizi (i) pomembnosti učinka prekinitve storitev in (ii) njihove zamenljivosti;
- c. stroški ali ceno (kadar je to ustrežnejše), povezanimi z opravljanjem storitev (glej tudi odstavek 31 in 32);
- d. povezavo s pogodbenimi ureditvami, ki urejajo relevantne storitve in podporne vire (kot so operativna sredstva). Kadar več pogodb spada pod okvirni sporazum, v katerega so zajete informacije, ki se zahtevajo v skladu z odstavkom 23, lahko institucije v katalog storitev in repozitorij pogodb vključijo samo okvirni sporazum, če znajo opredeliti vse pogodbe, ki so sklenjene v posameznem okvirnem sporazumu, in če ustrezni organi za reševanje temu ne nasprotujejo.

24. Katalog storitev bi moral omogočati iskanje – s preprostim priklicem informacij glede na merila, ki ustrezajo namenom reševanja – in pripravo podrobnih poročil o različnih razsežnostih.

25. Institucije bi morale imeti celovit repozitorij pogodb vseh relevantnih storitvah z možnostjo (hitrega) iskanja – tako za notranje kot za zunanje izvajalce. Repozitorij bi bilo treba redno posodabljati in bi moral biti pravočasno dostopen⁷.

26. Institucije bi morale organu za reševanje te sposobnosti pokazati v okviru suhe vaje za področje reševanja s sredstvi upnikov.

Finančni viri za zagotavljanje neprekinjenega poslovanja

27. Institucije bi morale spremljati finančne vire, ki so na voljo za ponudnike relevantnih storitev znotraj skupine in za zagotavljanje plačil tretjim ponudnikom storitev. Finančni viri bi morali zadoščati za omogočanje neprekinjenega poslovanja kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij med reševanjem, in sicer v fazi stabilizacije in prestrukturiranja.

28. Institucije bi morale zagotoviti, da so ponudniki relevantnih storitev med reševanjem finančno odporni. Kadar relevantne storitve opravlja nereguliran subjekt znotraj skupine, bi moral prejemnik storitev zagotoviti, da ima ponudnik ustrezna likvidna sredstva, ločena od drugih sredstev skupine, ki so enakovredna vsaj 50 % letnih stalnih splošnih stroškov, ki bi jih bilo treba izračunati v skladu s členom 1 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/488⁸. Kadar

⁷ Polja, ki jih je treba vključiti v repozitorij pogodb, so navedena v Prilogi 3.

⁸ Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/488 z dne 4. septembra 2014 o spremembi Delegirane uredbe (EU) št. 241/2014 glede kapitalskih zahtev za podjetja na podlagi stalnih splošnih stroškov (UL L 78, 24.3.2015, str. 1).

relevantne storitve opravlja zunanji subjekt, bi morale institucije z ustrezno skrbnostjo oceniti finančno odpornost tretjega ponudnika⁹.

Sestava cen

29. Institucije bi morale zagotoviti, da so stroški in sestava cen relevantnih storitev predvidljivi, pregledni in določeni pod običajnimi tržnimi pogoji. Kadar je to ustrezno, bi bilo treba vzpostaviti jasno povezavo med prvotnimi neposrednimi stroški storitve in dodeljenimi stroški. Institucije bi morale biti torej sposobne pojasniti, kako so bili stroški relevantnih storitev interno razporejeni, da se zagotovi predhodna gotovost o tem, kakšni bodo stroški nadaljnjega opravljanja storitev med reševanjem, in da se olajša odločanje v fazi prestrukturiranja.
30. Institucije bi morale zagotoviti, da se stroški ali sestava cen storitev ne spremenijo izključno zato, ker se je začelo reševanje prejemnika storitev. Taka ureditev podpira samostojno finančno sposobnost ponudnika storitev znotraj skupine ali zagotavlja, da bi se lahko dokumentacija uporabila kot podlaga za zunanjo pogodbo, če je subjekt, ki opravlja kritično storitev, med reševanjem prestrukturiran.

Ureditve za obvladovanje nepredvidljivih razmer za ključno osebje in znanje

31. Institucije bi morale zagotoviti, da so relevantne storitve operativno odporne ter imajo dovolj človeških virov in strokovnega znanja za podpiranje reševanja in prestrukturiranja po njem. Za tretje ponudnike relevantnih storitev bi se morala uporabljati primerna skrbnost v skladu z oddelkom 12.3 Smernic organa EBA o zunanjem izvajanju¹⁰.
32. Da bi lahko notranji ponudniki relevantnih storitev (znotraj skupine in znotraj subjekta) ravnali v skladu s prejšnjim odstavkom, bi morale imeti institucije dokumentirane načrte za zagotavljanje, da je med reševanjem na voljo dovolj osebja za pomembne položaje, kar vključuje načrte ohranjanja kadrov z ukrepi, ki jih je mogoče sprejeti pred in med reševanjem, da bi zmanjšali možnost za odstop osebja na pomembnih položajih, načrte za nasledstvo, da bi zagotovili razpoložljivost nadomestnega osebja z ustreznimi znanji in spretnostmi za zasedanje pomembnih položajev, ki bi se lahko izpraznili med reševanjem, ter po potrebi ureditve za obravnavo tveganj, povezanih z osebjem, ki opravlja funkcije v več kot enem subjektu v skupini.

Dostop do operativnih sredstev

33. Institucije bi morale zagotoviti, da propad ali reševanje posameznega subjekta v skupini ne bo zmotilo dostopa ponudnikov relevantnih skupnih storitev, subjektov, ki prejemajo storitve, poslovnih enot in organov do operativnih sredstev.
34. V ta namen bi morale institucije sprejeti ureditve za zagotavljanje neprekinjenega dostopa do pomembnih operativnih sredstev v primeru reševanja ali reorganizacije katerega koli pravnega subjekta v skupini, in sicer z zakupnimi ali licenčnimi pogodbami, odpornimi v primeru

⁹ Glej na primer pristop, opisan v oddelku 12.3 Smernic organa EBA o zunanjem izvajanju (EBA/GL/2019/02).

¹⁰ EBA/GL/2019/02.

reševanja. Če tega ni mogoče ustrezno zagotoviti, se lahko institucije dogovorijo, da ima ta sredstva v lasti ali zakupu podjetje ali reguliran subjekt znotraj skupine, ki opravlja kritične skupne storitve. V nasprotnem primeru lahko razmislijo o pogodbenih določbah za zagotavljanje dostopnih pravic.

Upravljanje neprekinjenega poslovanja

35. Institucije bi morale imeti ustrezne strukture upravljanja za vodenje in zagotavljanje skladnosti z notranjimi politikami, ki veljajo za sporazume o ravni storitve. Zlasti za relevantne storitve – ne glede na to, ali se opravljajo znotraj skupine ali jih zagotavljajo tretji ponudniki – bi morale imeti jasno opredeljene linije poročanja za pravočasno spremljanje njihove skladnosti s sporazumi o ravni storitve in bi se morale biti sposobne ustrezno odzvati.

36. Institucije bi morale zagotoviti, da se pri načrtovanju neprekinjenega poslovanja in ureditvah za obvladovanje nepredvidljivih razmer za ponudnike relevantnih storitev upoštevajo pogoji, povezani z reševanjem, in da se lahko storitev še naprej opravljajo tudi med reševanjem, ne da bi bilo za to potrebno osebje s poslovnih področij, ki zaradi reševanja morda niso več del iste institucije/skupine.

37. Institucije bi morale imeti hiter in učinkovit postopek odločanja za elemente, ki lahko vplivajo na neprekinjeno poslovanje, kar med drugim vključuje:

- a. aktivacijo načrtov za neprekinjeno poslovanje in/ali ureditev za obvladovanje nepredvidljivih razmer med reševanjem in posledično reorganizacijo;
- b. dodelitev dostopnih pravic rezervnemu osebju in morebitnemu izrednemu upravitelju v skladu s členom 35 Direktive 2014/59/EU;
- c. dostop ponudnikov relevantnih storitev do morebitnega predhodnega financiranja;
- d. sporočanje elementov neprekinjenega poslovanja organu in znotraj skupine za podporo prestrukturiranju in strokovnjakom, ki pripravljajo načrt reorganizacije poslovanja.

4.1.2 Dostop do infrastruktur finančnih trgov (FMI)

38. Institucije bi morale imeti ureditve za zagotavljanje neprekinjenega dostopa do klirinških, plačilnih, poravnalnih, skrbniških in drugih storitev FMI¹¹ in posrednikov FMI¹², ki zagotavljajo infrastrukturo finančnih trgov, da bi se izognile motnjam pred in med reševanjem ter prispevale k ponovni vzpostavitvi stabilnosti in tržnega zaupanja po reševanju.

¹¹ Infrastrukture finančnih trgov je treba razumeti v skladu z opredelitvijo CPMI-IOSCO, zato vključujejo vsaj plačilne sisteme, (mednarodne) centralne depotne družbe, sisteme poravnave vrednostnih papirjev, centralne nasprotne stranke in repozitorije sklenjenih poslov (<https://www.bis.org/cpmi/publ/d101a.pdf>).

¹² V skladu s točko 7 oddelka C Priloge k Direktivi 2014/59/EU.

Opredelitev odnosov s ponudniki storitev infrastruktur finančnih trgov (FMI)

39. Institucije bi morale opredeliti vse odnose, ki jih imajo s FMI in posredniki FMI. Opredeliti bi morale tudi ključne sisteme in osebje, ki so potrebni za ohranjanje dostopa do storitev teh infrastruktur, ter sprejeti ureditve, s katerimi zagotovijo, da bodo v primeru krize še naprej na voljo ali jih bo mogoče ustrezno nadomestiti.
40. Institucije bi morale jasno vedeti, katere zahteve veljajo za članstvo opredeljenih ponudnikov storitev FMI ter za neprekinjen dostop do kritičnih in bistvenih storitev teh infrastruktur pred in med reševanjem. V ta namen bi morale opredeliti obveznosti, ki jih morajo izpolnjevati v skladu s pravilniki FMI in pogodbami s ponudniki storitev teh infrastruktur, ter preveriti, ali bi za morebiten subjekt naslednik, ki bi nastal po reševanju (premostitveno institucijo ali pridobitelja), veljale obveznosti in kakšne bi bile. Temu ustrezno bi morale opredeliti bistvene obveznosti v pogodbah z drugimi ponudniki storitev, katerih storitve so potrebne za uporabo storitev FMI.
41. Institucije bi morale vedeti, kako naj v obdobju finančnih težav komunicirajo s posameznim ponudnikom storitev FMI in zagotovijo, da so jim ti sposobni sporočiti dodatne informacije, ki bodo morda potrebne za omogočanje dostopa.
42. Institucije bi morale razmisliti o ukrepih, kot so povečane zahteve za kritje ali zmanjšanja neporavnanih kreditnih linij, ki jih bodo verjetno sprejeli FMI in posredniki FMI, pa tudi o tem, v kakšnih okoliščinah, v kakšnem časovnem okviru (na primer v enem dnevu ali v nekaj dneh) in v kakšnem obsegu bi bili ti ukrepi lahko sprejeti. Poleg tega bi morale opredeliti zahteve za prispevanje dodatnih zneskov v jamstvene sklade, zagotovitev dodatnih likvidnostnih zavez ter delno ali celotno predhodno financiranje plačilnih obveznosti in obveznosti poravnave v primeru finančnih težav in med reševanjem. Organu za reševanje bi morale zagotoviti razumno oceno likvidnostnih zahtev, s katerimi bi se morda morale spoprijeti v različnih scenarijih izjemnih situacij, ter ustrezne podrobne podatke o kreditnih linijah in njihovi uporabi ter preteklo največjo (enodnevno) likvidnost ali uporabo zavarovanja v zadevnem obdobju.
43. Institucije bi morale oceniti učinek verjetnih opredeljenih ukrepov (povečanih zahtev, omejenega, prekinjenega ali ukinjenega dostopa do FMI) na kritične funkcije in glavna poslovna področja.

Razporeditev in ocena odnosov s ponudniki storitev infrastruktur finančnih trgov (FMI)

44. Institucije bi morale odnose s ponudniki storitev FMI¹³ razporediti na: (a) kritične funkcije, (b) relevantne storitve, (c) glavna poslovna področja, (d) pravne subjekte in (e) nadzorne organe, organe za reševanje ali drugi pristojne organe za ponudnika storitev infrastruktur finančnih trgov, vsaj v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2018/1624.

¹³ Ponudniki storitev infrastruktur finančnih trgov veljajo za kritične, kadar so potrebni za zagotavljanje kritične funkcije, ali za bistvene, kadar so potrebni za izvajanje glavnega poslovnega področja. Kritični in bistveni ponudniki storitev infrastruktur finančnih trgov so relevantni ponudniki storitev FMI.

45. Institucije bi morale oceniti verodostojnost ureditev z nadomestnimi ponudniki, če bi lahko morebitna prekinitev pogodbenega odnosa s ponudniki relevantnih storitev FMI bistveno ovirala izvajanje izbrane strategije reševanja. Kadar nadomestne ureditve niso izvedljive, bi morale institucije razmisliti o nadomestnih ukrepih za zmanjšanje tveganja motenj neprekinjenega dostopa.
46. Institucije bi morale vzdrževati popis ukrepov, ki jih lahko sprejmejo ponudniki kritičnih storitev FMI za ukinitve, prekinitve ali omejitve dostopa, in vseh drugih ukrepov, ki bi lahko negativno vplivali na dostop institucije do storitev FMI v primeru neizpolnjevanja pogojev za članstvo, ter njihovih posledic za institucijo.

Uporaba FMI in posrednikov FMI

47. Institucije bi morale evidentirati transakcijske podatke o pozicijah pri relevantnih ponudnikih storitev FMI in uporabi teh ponudnikov ter te podatke pred reševanjem predložiti ustreznemu organu za reševanje. Na zahtevo bi morale biti sposobne organu za reševanje predložiti podrobnejše podatke in informacije. Evidence bi bilo treba pregledati in posodobiti, kadar se bistveno spremenijo obseg obdelave ali pozicije, ki jih imajo ponudniki storitev FMI.

Načrtovanje ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih

48. Institucije bi morale pripraviti in posodabljeni načrt za obvladovanje nepredvidljivih razmer, v katerem je opisano, kako bodo ohranile dostop do ponudnikov relevantnih storitev FMI v stresnih situacijah, pred in med reševanjem ter po njem.
49. Institucije bi morale zagotoviti, da načrti za obvladovanje nepredvidljivih razmer vključujejo vse možne ukrepe, ki bi jih lahko posamezni ponudnik relevantnih storitev FMI sprejel pred in med reševanjem, ter morebitne blažilne ukrepe institucij. Poleg tega bi morale podrobno navesti, katere so pričakovane zahteve glede zavarovanja, likvidnosti ali informacij in kako naj bi jih institucija izpolnila.
50. Institucije bi morale zagotoviti zlasti, da so v načrtih za obvladovanje nepredvidljivih razmer med drugim navedeni:
- ukrepi, ki se pričakujejo od ponudnikov storitev FMI pred in med reševanjem;
 - infrastruktura, procesi in operativne ureditve, ki jih je institucija uvedla, da bi zagotovila nadaljnje izpolnjevanje bistvenih obveznosti v pogodbah in pravilnikih FMI, zato da se ohrani dostop do relevantnih storitev teh infrastruktur;
 - ukrepi, ki bi jih institucija sprejela za zmanjševanje groženj za izvajanje svojih kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij, povezanih z ukinjenim ali omejenim dostopom, kot so aktivno upravljanje izpostavljenosti, predhodno financiranje obveznosti ali verodostojne predhodne nadomestne ureditve, ter verjetni izidi teh ukrepov (vpliv na kritične funkcije, glavna poslovna področja in stranke);

- d. metodologija, na kateri temelji ocena likvidnostnih zahtev v finančnih težavah, vključno z domnevami o pričakovanem obsegu poslovne dejavnosti;
- e. komunikacijska strategija.

Prenosljivost strank

51. Institucije bi morale opredeliti zahteve za prenosljivost strank in zagotoviti povezane informacije v zvezi s centralnimi nasprotnimi strankami (CNS) za posamezno centralno nasprotno stranko in posamezni segment, v katerem delujejo kot klirinški član, v skladu z ustreznimi procesi in postopki FMI. To vključuje informacije o sistemu ločevanja in vrsti računov strank ter število strank v okviru različnih struktur računov.
52. Viri in sistemi institucij bi morali omogočati vzdrževanje posodobljenih informacij, ki bi se lahko med reševanjem sporočale hitro, da bi zagotovili nemoten prenos pozicij strank pri centralnih nasprotnih strankah, pa tudi sredstev strank v centralnih depotnih družbah (CDD). Take informacije bi morale vključevati seznam:
- a. strank za vsak zbirni račun ter pozicij, kritij in sredstev, prejetih kot zavarovanje za posamezno stranko v zbirnem računu;
 - b. pozicij, kritij in sredstev strank, prejetih kot zavarovanje za posamezno stranko, ter
 - c. sredstev posameznih strank v centralni depotni družbi.

Izmenjava informacij in komuniciranje med organi

53. Organi za reševanje uporabnikov storitev FMI bi si morali prizadevati za opredelitev ustreznih organov posameznega ponudnika relevantnih storitev FMI in z njimi razpravljati o učinku reševanja na te FMI, ki so v njihovi pristojnosti.
54. Organi za reševanje bi si morali prizadevati za vzpostavitev (v skladu z veljavno zakonodajo o izmenjavi informacij in zaupnosti) ustreznih ureditev za izmenjavo informacij, vključno z zgodnjim opozarjanjem o tveganjih, med organi za reševanje in nadzornimi organi uporabnikov storitev FMI ter ustreznimi (nadzornimi) organi ponudnikov relevantnih storitev teh FMI.

4.1.3 Upravljanje načrtovanja reševanja

55. Upravljalni organi institucij bi morali zagotoviti skladnost institucije s temi smernicami za namen načrtovanja reševanja, izvršni direktor v smislu člena 91 Direktive 2013/36/EU pa bi moral biti odgovoren za načrtovanje reševanja institucije.
56. Izvršni direktor iz prejšnjega odstavka bi moral biti odgovoren vsaj za:
- a. zagotavljanje točnega in pravočasnega sporočanja informacij, potrebnih za pripravo načrta reševanja institucije;

- b. zagotavljanje, da institucija ravna v skladu z zahtevami načrtovanja reševanja;
- c. zagotavljanje, da je načrtovanje reševanja vključeno v splošne procese upravljanja institucije;
- d. spremembe že vzpostavljenih odborov ali vzpostavljanje novih odborov za podporo dejavnostim reševanja, kadar je to potrebno;
- e. potrjevanje glavnih rezultatov in zagotavljanje primernih ureditev prenosa v zvezi s tem v okviru ustreznih mehanizmov notranjega nadzora in zagotovil (kot so predloge za poročanje o reševanju);
- f. redno obveščanje drugih članov upravljalnega in nadzornega organa o stanju dejavnosti načrtovanja reševanja in rešljivosti institucije, ki se evidentira z zapisniki;
- g. zagotavljanje ustreznega proračuna in osebja za dejavnosti reševanja. Izvršni direktor zlasti med drugim v primeru subjekta v skupini s sedežem v tretji državi zagotovi, da se zaposlita osebjem, ki pozna lokalne razmere, in namensko osebje za načrtovanje reševanja, ki dejavno sodeluje pri splošnih dejavnostih načrtovanja reševanja skupine in prispeva k njim ter je v scenariju reševanja skupine sposobno zagotavljati učinkovito podporo;
- h. opredelitev vodstvenega delavca, ki ga institucija imenuje v skladu z odstavkom 57.

57. Institucije bi morale imenovati izkušenega vodstvenega delavca, ki je odgovoren za izvajanje, upravljanje in usklajevanje (notranjega) načrtovanja reševanja/delovnega programa rešljivosti.

58. Izkušeni vodstveni delavec bi moral:

- a. usklajevati in upravljati dejavnosti reševanja, vključno s pripravo delavnic ter izpolnjevanjem vprašalnikov in drugih zahtev organa za reševanje;
- b. s svojo ekipo delovati kot glavna kontaktna točka za organ za reševanje, da se zagotovi usklajen pristop k načrtovanju reševanja, in kot glavna kontaktna točka za izvajanje strategije reševanja v skupini;
- c. zagotavljati skladno in dobro organizirano komuniciranje z organi za reševanje;
- d. usklajevati operacionalizacijo strategije reševanja (pripravo in preizkušanje ustreznih korakov za izvajanje strategije v okviru načrtovanja reševanja) ter sodelovati pri predhodnih preizkusih za preverjanje in oceno operativne pripravljenosti institucije ter
- e. po potrebi vzpostaviti namenske delovne skupine za obravnavo tem reševanja.

59.S procesi in ureditvami upravljanja bi bilo treba zagotoviti, da je načrtovanje reševanja vključeno v splošni okvir za upravljanje institucij, ter podpirati pripravo in izvajanje strategije reševanja.

60. Institucije bi morale:

- a. zagotoviti, da je za dejavnosti reševanja na voljo dovolj osebja za pravočasno odločanje v okviru reševanja pred in med posameznim dogodkom reševanja ter po njem;
- b. vzpostaviti jasne linije odgovornosti, vključno z linijami poročanja in postopki stopnjevanja do vključno članov odbora in postopkov odobritve tako za načrtovanje reševanja kot za krizno upravljanje (kot je izvajanje odločitve o reševanju ali komuniciranje z ustreznimi skupinami deležnikov), kar je evidentirano v namenskih politikah in dokumentih o postopkih (vključno z operativnimi protokoli);
- c. zagotoviti, da se pri strateških odločitvah upoštevajo medsebojne povezave, povezane z reševanjem, ki vplivajo na rešljivost (kot so dejavnosti združitvev in pripojitev, prestrukturiranje pravnega subjekta, spremembe modela knjiženja, uporaba jamstev znotraj skupine ali spremembe informacijskega okolja);
- d. organe za reševanje brez nepotrebnega odlašanja obvestiti o pomembnih spremembah, načrtovanih za elemente, kot so poslovni model, struktura, operativna sestava (vključno s spremembami informacijske infrastrukture) in upravljanje, ki vplivajo na dejavnosti načrtovanja reševanja ali izvajanje izbrane strategije reševanja in rešljivost;
- e. zagotoviti učinkovit tok informacij o zadevah v zvezi z reševanjem med upravljalnim odborom, odgovornim vodstvenim delavcem in drugim ustreznim osebjem, da lahko opravljajo svojo vlogo pred in med dogodkom reševanja ter po njem;
- f. zagotoviti, da imajo ponudniki relevantnih storitev znotraj skupine lastno strukturo upravljanja in jasno opredeljene linije poročanja, se ne opirajo pretirano na višje osebje, zaposleno pri drugih subjektih v skupini ter imajo ureditve za obvladovanje nepredvidljivih razmer, s katerimi zagotavljajo, da se relevantne storitve opravljajo tudi med reševanjem in da je opravljanje relevantnih storitev v skupini strukturirano tako, da se v primeru propada ali reševanja posameznega subjekta v skupini prepreči prednostna obravnava, ter
- g. v primeru skupine s sedežem v tretji državi zagotoviti, da ima subjekt dovolj ustreznega osebja ter da je njegovo vodstvo dobro obveščeno o strategiji reševanja skupine, vključno s procesi/postopki odločanja v krizi, in je sposobno uravnotežiti odločanje skupine s sedežem v tretji državi v času rednega poslovanja, tako da upošteva rešljivost lokalnih subjektov.

61. Institucije bi morale vzpostaviti proces za zagotavljanje kakovosti, da bi zagotovile popolnost in točnost informacij, ki jih pošljejo organom za reševanje za namen načrtovanja reševanja. Z reševanjem povezane informacije in načrte institucije bi bilo treba tudi redno pregledovati v notranjih revizijah.

62. Institucije bi morale:

- a. sprejeti ureditve, ki zagotavljajo popolnost in točnost podatkov;
- b. zagotoviti, da se informacije, pomembne za reševanje, redno pregledujejo v notranjih revizijah (dejavnosti načrtovanja reševanja so del letnega revizijskega načrta);
- c. zagotoviti, da revizijska komisija spremlja učinkovitost notranjega nadzora kakovost institucije ter sprejemati in upoštevati revizijska poročila, in
- d. zagotoviti, da te ureditve redno pregleduje revizijska komisija ali drug organ.

4.2 Minimalne zahteve v zvezi s finančnimi viri v skladu s členom 28 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075

4.2.1 Financiranje in likvidnost med reševanjem

Analiza likvidnosti

63. Institucije bi morale opredeliti subjekte in valute, ki jih štejejo za pomembne¹⁴ zaradi likvidnosti, ter možne lokacije likvidnostnega tveganja v skupini. Pri opredeljevanju pomembnih subjektov bi morale vključiti vse zadevne pravne subjekte, kot so opredeljeni v členu 2(4) Delegirane uredbe Komisije 2018/1624, ob tem bi morale upoštevati tudi morebitne kritične vloge pri zagotavljanju financiranja, kot je dostop do posojil centralne banke.

64. Institucije bi morale pokazati, da so sposobne v kratkem času izmeriti svojo likvidnostno pozicijo in poročati o njej, in bi morale imeti zmogljivosti za izvedbo analize likvidnosti trenutnih pozicij na ravni pomembnih subjektov in skupine za pomembne valute, kot je navedeno v členu 415(2) Uredbe (EU) št. 575/2013. Poleg tega bi morale biti sposobne pokazati, da likvidnostne potrebe posameznega nepomembnega subjekta in obveznosti, povezane s posamezno nepomembno valuto, ne pomenijo tveganja za likvidnostni položaj institucije med reševanjem.

¹⁴ Za ta namen za pomembne valute veljajo tiste, za katere so potrebna ločena poročila v skladu s členom 415(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

65. Institucije bi morale opredeliti gonila likvidnosti pred in med reševanjem. Pri opredeljevanju bi morale upoštevati raznovrstne krize.
66. Institucije bi morale zagotoviti, da je analiza likvidnosti iz odstavka 68 po potrebi posodobljena na ravni pomembnih subjektov, in te informacije pravočasno predložiti organom za reševanje s končnim ciljem opisa možnih virov likvidnosti za podporo postopku reševanja, kot je navedeno v točki 20 oddelka B Priloge k Direktivi 2014/59/EU.
67. Institucije bi morale sporočiti metrike, navedene v odstavku 68, na ravni skupine v postopku reševanja za vsak pomembni pravni subjekt¹⁵ ter po potrebi za posamezne podružnice v skupini v postopku reševanja, in sicer v združeni obliki, posamezni in po pomembnih valutah. Poleg tega bi morale opisati domneve, na katere se opirajo pri napovedovanju razvoja likvidne vrednosti sekundarne likvidnosti.
68. Institucije bi morale simulirati denarne tokove za bilančne in zunajbilančne postavke ter sekundarno likvidnost v različnih scenarijih reševanja:
- za skupino v postopku reševanja, za vsak pomembni pravni subjekt in, kadar je to ustrezno, za posamezne podružnice v skupini v postopku reševanja na posamični podlagi;
 - na zbirni ravni v valuti poročanja in ločeno za vsako pomembno valuto, vključno z vsemi valutami, ki so pomembne za udeležbo institucij v FMI, in
 - v več obdobjih, od čez noč do ustrezne časovne meje po reševanju (na primer šest mesecev).
69. Pri ocenjevanju likvidnosti in financiranja, ki je potrebno za izvedbo strategije reševanja, kot je navedeno v odstavku 68, bi morale biti institucije pozorne zlasti na:
- pravne, regulativne in operativne ovire za prenosljivost likvidnosti, zlasti znotraj skupine;
 - obveznosti, povezane s plačilnimi, klirinškimi in poravnalnimi dejavnostmi, vključno s spremembami povpraševanja po likvidnosti in virov, potrebnih za izpolnjevanje teh obveznosti, ter morebitne učinke škodljivih ukrepov, ki jih sprejmejo FMI ali posredniki FMI, na likvidnost;
 - zahteve glede nasprotnih strank in zavarovanja, vključno s tistimi, ki izhajajo iz članstva v centralnih nasprotnih strankah in FMI, kot so povečane zahteve glede začetnega ali gibljivega kritja za finančne instrumente med reševanjem in po njem;
 - pravice do pogodbene prekinitve, odpovedi in pobota/poravnave, do katerih so morda upravičene nasprotne stranke med reševanjem institucije;

¹⁵ Opredeljen v skladu z odstavkom 66.

- e. likvidnostne tokove med skupino v postopku reševanja in subjekti v skupini zunaj obsega skupine v postopku reševanja ter na to, ali bi jih bilo treba analizirati pod običajnimi tržnimi pogoji in oceniti njihovo pravno trdnost med reševanjem;
- f. pravne in operativne ovire za pravočasno zastavo razpoložljivega zavarovanja;
- g. najmanjše in največje enodnevne likvidnostne potrebe, operativne odhodke in potrebe po obratnem kapitalu ter
- h. razpoložljiva likvidnostna posojila centralne banke ter z njimi povezane pogoje za dostop in povračilo.

Mobilizacija sredstev in drugih zasebnih virov

70. Institucije bi morale biti sposobne:

- a. opredeliti vsa sredstva, ki bi bila lahko primerna za zavarovanje s premoženjem, ustrezno za podporo financiranju med reševanjem;
- b. razlikovati med obremenjenimi in neobremenjenimi sredstvi ter določati pravne pravice za zastavljeno in nezastavljeno zavarovanje;
- c. spremljati razpoložljivo in neobremenjeno zavarovanje na ravni skupine v postopku reševanja in vsakega posameznega pomembnega pravnega subjekta ali podružnice v obsegu skupine v postopku reševanja za vsako pomembno valuto ter
- d. sporočati informacije o razpoložljivem zavarovanju na podrobni ravni (med drugim o primernosti za centralno banko, valuti, vrsti sredstev, lokaciji, kakovosti kredita), tudi v hitro spreminjajočih se razmerah.

71. Institucije bi morale operacionalizirati mobilizacijo zavarovanja ter razviti in evidentirati vse potrebne operativne korake, vključno s časovno mejo in procesi upravljanja, da bi mobilizirale tudi zavarovanje, ki je morda v podrejenih družbah in/ali podružnicah, ki poslujejo v drugih valutah. Mobilizacijo razpoložljivega zavarovanja bi bilo treba oceniti ter redno (vsaj letno) vrednotiti in preizkušati njeno učinkovitost in operativno trdnost vključno z, na primer, sposobnostjo prodaje, začasne prodaje ali izposoje na podlagi zavarovanja z nekaterimi sredstvi. Institucije bi morale biti posebej pozorne na ovire za gibanje denarnih sredstev in pravne ovire v tujih jurisdikcijah. Za ta cilj bi morale biti sposobne izračunati in sporočiti znesek sredstev, ki jih je mogoče prosto prenašati po skupini, pri čemer bi morale upoštevati tudi, da je treba izpolnjevati lokalne in regulativne zahteve ter operativne likvidnostne potrebe.

Dostop do navadnih posojil centralne banke

72. Institucije bi morale upoštevati svojo potrebo in sposobnost, da zavarovanje unovčijo pri tretjih osebah, vključno z morebitno potrebo ali sposobnostjo, da zaprosijo za likvidnost iz navadnih posojil centralne banke.

73. Institucije bi morale zagotoviti, da se upoštevajo tudi pogoji za dostop pomembnih pravnih subjektov institucije med reševanjem do navadnih posojil centralne banke, vključno z minimalnimi pogoji, ki jih je treba izpolniti, zahtevami glede zavarovanja, trajanja portfelja in drugimi pogoji.

74. Institucije bi morale biti sposobne zagotoviti informacije o znesku sredstev, za katera bi se pričakovalo, da so primerna za zavarovanje s premoženjem za posojila centralne banke, in o tem, kje v skupini so, v skladu s členom 29(2) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075.

Čezmejno sodelovanje

75. V primeru reševanja čezmejne skupine bi morali organi za reševanje na ravni skupine in organi za reševanje podrejenih družb sodelovati in podpirati skladno in učinkovito izvajanje načrtov za financiranje reševanja na ravni skupine in lokalni ravni.

4.3 Minimalne zahteve v zvezi z informacijskimi sistemi v skladu s členom 29 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075

4.3.1 Preizkušanje informacijskih sistemov

76. Te smernice uvajajo številne pogoje za institucije, da bi lahko te organom za reševanje pravočasno zagotavljale ustrezne informacije. To velja zlasti za neprekinjeno poslovanje ter financiranje in likvidnost med reševanjem. Institucije bi morale za dokazovanje zmogljivosti iz oddelkov 4.1.1, 4.2.1 in 4.3.2 organizirati predhodne preizkuse. Ti bi se morali med gradnjo zmogljivosti redno izvajati, dokler organ za reševanje ne potrdi, da je zadovoljen, in se odloči za zmanjšanje pogostosti.

4.3.2 Informacijski sistemi za vrednotenje

77. Institucije bi morale imeti zmogljivosti (vključno z upravljavskimi informacijskimi sistemi in tehnološko infrastrukturo) za podpiranje pravočasnega zagotavljanja podatkov za vrednotenje na ustrezno podrobni ravni, da se omogoči izvajanje vrednotenij v ustreznem časovnem okviru. Te zmogljivosti so določene v poglavju o upravljavskih informacijskih sistemih v priročniku organa EBA o vrednotenju¹⁶.

¹⁶ <https://www.eba.europa.eu/eba-highlights-importance-data-and-information-preparedness-perform-valuation-resolution>

4.4 Minimalne zahteve v zvezi s čezmejnimi vprašanji v skladu s členom 30 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075

4.4.1 Pogodbeno priznanje reševanja s sredstvi upnikov in pooblastil za mirovanje v primeru reševanja

78. Institucije bi morale biti sposobne predložiti seznam pogodb, sklenjenih v okviru prava tretjih držav. Na seznamu bi morali biti opredeljeni nasprotna stranka, obveznosti institucije in to, ali je pogodba izvzeta iz pogodbenega priznanja in/ali je zanj neizvedljiva¹⁷ ali pa vključuje pogoje za pogodbeno priznanje reševanja s sredstvi upnikov in pooblastil za mirovanje v primeru reševanja v skladu s členoma 55 oziroma 71a Direktive 2014/59/EU.

79. Pri spremljanju skladnosti institucij s členom 71(7) Direktive 2014/59/EU bi morali organi za reševanje upoštevati najprimernejši način glede na nacionalno pravno podlago:

- a. pošiljanje dopisov zadevnim institucijam;
- b. objava/razširjanje okrožnice za institucije;
- c. objava pričakovanja, da morajo institucije ravnati v skladu z zahtevo;
- d. izdajanje upravnih odločb/odredb;
- e. izdajanje novih (lokalnih) uredb/aktov.

80. Institucije bi morale izvajati samoocene in navesti, ali so sposobne zagotoviti zahtevane podatke v ustrezni obliki in časovnem okviru.

81. Organi za reševanje bi morali preveriti tudi skladnost s pogoji iz odstavkov 78 in 80, in to na naslednje načine, kot je ustrezno:

- a. morali bi zahtevati, naj se podatki predložijo v vnaprej določeni obliki in v izbranih časovnih intervalih. Skladnost na tem področju je mogoče dodatno preveriti z ad hoc zahtevo za preizkus sposobnosti institucije, da zahtevane podatke predloži v kratkem času;
- b. morali bi zahtevati, naj institucije opravijo analizo vrzeli za informacije, zbrane in razpoložljive v njihovih sistemih, v primerjavi z minimalnimi nabori informacij iz Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1712¹⁸;

¹⁷ Kot je največ mogoče.

¹⁸ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1712 z dne 7. junija 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo minimalni nabor informacij o finančnih pogodbah, ki jih morajo vsebovati podrobne evidence, in okoliščine, v katerih je treba zahtevo uveljaviti (UL L 258, 24.9.2016, str. 1).

- c. funkcijo notranje revizije institucije bi morali zadalžiti, naj preveri skladnost. Na podlagi tega revizijskega pregleda se organu za reševanje predloži izjava o izidu procesa pregleda;
- d. organizirati bi morali predhodne preizkuse.

Obveznosti organov v kolegijih za reševanje

82. Za učinkovito spremljanje rešljivosti v kolegijih bi morali organi za reševanje na vsakem letnem sestanku predložiti informacije o napredku v posamezni jurisdikciji v zadnjem ciklu načrtovanja reševanja in časovni okvir izvajanja zahtev iz teh smernic. Priloga 2 k tem smernicam vsebuje predlogo za spremljanje napredka.

4.5 Izvajanje reševanja

83. Institucije bi morale ob usklajevanju z organi reševanja v operativnih protokolih opisati vse operativne vidike strategije reševanja in operativne ukrepe, potrebne zanjo, kot je navedeno v tem oddelku smernic (vključno z odgovornostmi, postopki stopnjevanja, zagotavljanjem kakovosti in vsemi ustreznimi predpisi), ter jih redno vrednotiti in preizkušati s predhodnimi preizkusi. V teh operativnih protokolih bi morale pokriti tudi ustrezne scenarije in opisati vse relevantne notranje predpise.

84. Ker so operativni vidiki strategije reševanja večinoma povezani z orodji, ki jih je treba uporabiti, in se nanašajo na več pričakovanj, opisanih v naslednjih poglavjih, bi morale institucije pokazati, da imajo sposobnosti preizkušanja in operacionalizacije, kot je opisano v nadaljevanju teh smernic.

4.5.1 Mehanika izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov

Oblikovanje zunanjih vidikov mehanike izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov

85. Ker so v zunanje izvajanje reševanja s sredstvi upnikov vključene različne strani v panogi, bi morali organi za reševanje sodelovati z vsemi ustreznimi stranmi ali vsaj z institucijami, FMI in drugimi ustreznimi organi. Institucije in organi za reševanje bi morali sodelovati pri zasnovi verodostojne mehanike izmenjave.

86. Institucije bi morale aktivno podpirati zadevne organe in zagotoviti, da je mehanika izmenjave operativno relevantna zanje. V ta namen bi morale v operativnem protokolu za reševanje s sredstvi upnikov določiti proces za izvedbo mehanike izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov, ki je skladen z veljavnim nacionalnim regulativnim okvirom, in izpostaviti, kako ta proces:

- a. obravnava opustitev, preklic ali izključitev vrednostnih papirjev s seznama organiziranega trgovanja ali prekinitev trgovanja z njimi;
- b. obravnava tveganje neporavnanih transakcij¹⁹;
- c. obravnava uvrstitev ali ponovno uvrstitev v organizirano trgovanje ter sprejem novih vrednostnih papirjev ali drugih terjatev v trgovanje;
- d. omogoča izročitev lastniškega kapitala upnikom, katerih sredstva so uporabljena za reševanje;
- e. upošteva prilagoditev, ki bo morda potrebna pozneje, ko bo znan celotni obseg izgub institucije, na primer na podlagi izida končnega vrednotenja;
- f. omogoča, da se morebitni neprevzeti preostanek lastniškega kapitala prevzame po prvotnem obdobju izmenjave. V zgodnji fazi reševanja s sredstvi upnikov morda ni takoj ugotovljeno, kdo so novi delničarji ali novi lastniki lastniškega kapitala, in z njimi še ni navezan stik, zato bi jim morala mehanika izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov omogočiti, da svoje pravice izkoristijo pozneje;
- g. izpolnjuje obveznosti glede razkritja v skladu z Uredbo (EU) št. 596/2014²⁰.

87. Za čezmejne skupine bi bilo treba vloge organov matične države in organov države gostiteljice v procesu izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov predhodno opredeliti v kolegijih za reševanje/skupinah za krizno upravljanje.

Oblikovanje notranjih vidikov mehanike izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov

88. Institucije bi morale v operativnem protokolu upoštevati vse notranje vidike reševanja s sredstvi upnikov, časovni okvir, notranje procese, ki zagotavljajo prenos izgub na subjekt v postopku reševanja, ter posamezne korake odpisa in konverzije glede na vrsto instrumenta.

89. Institucije bi morale v operativnem protokolu navesti, kako bodo lahko sporočale potrebne informacije za vrednotenje v skladu z oddelkom 4.3.2 teh smernic in za odredbo o reševanju s sredstvi upnikov.

90. Institucije bi morale pokazati, kako bi lahko v kratkem času, na primer med vikendom, ko poteka reševanje, na podlagi začasnega vrednotenja posodobile svojo bilanco.

91. Pri določanju notranjih vidikov reševanja s sredstvi upnikov bi morale institucije upoštevati vsaj naslednje vidike: pravne ovire, računovodske ovire, vpliv obdavčitve, funkcije posameznih instrumentov, subjekte za posebne namene, varovanja pred tveganji, obračunane obresti, obveznosti v lasti institucije in prilagoditve domnev.

¹⁹ Reševanje se lahko začne, ko je trgovanje z vrednostnimi papirji že opravljeno, vendar še ni poravnano.

²⁰ Uredba (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o zlorabi trga (uredba o zlorabi trga).

4.5.2 Reorganizacija poslovanja

92. Po sprejetju odločitve o ukrepu za reševanje bo verjetno treba izvesti potrebne ukrepe za reorganizacijo poslovanja, da bi učinkovito in celovito obnovili uspešno poslovanje institucije. To zajema tako potrebe po reorganizaciji poslovanja za obnovev uspešnega poslovanja subjekta kot po reorganizaciji modela opravljanja storitev v primeru prenosa na pridobitelja ali premostitveno institucijo ali ločitve dela skupine, na primer v primeru strategije z več vstopnimi točkami (MPE).

Zmogljivosti, ki so podlaga za pripravo načrta reorganizacije poslovanja

93. Institucije bi morale imeti proces upravljanja za načrt reorganizacije poslovanja v skladu s členom 52 Direktive 2014/59/EU in Delegirano uredbo Komisije (EU) 2016/1400²¹, da bi ga po potrebi sprejele. Proces upravljanja bi moral zagotoviti ustrezno vključenost vseh poslovnih področij, enot in organov institucije.

94. Institucije bi morale pokazati, da dobro razumejo ureditev za usklajevanje med organom za reševanje in pristojnim organom iz naslova III smernic organa EBA o načrtih za reorganizacijo poslovanja v skladu z Direktivo 2014/59/EU²².

95. Institucije bi morale imeti postopek za sporočanje načrta reorganizacije poslovanja organu za reševanje in pristojnemu organu, ki bi jima omogočil hitro oceno njegove izvedljivosti v skladu s členom 4 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1400. V postopku bi moralo biti opredeljeno, na kakšen način bodo institucije hitro obravnavale pripombe in vprašanja pristojnega organa in organa za reševanje o načrtu reorganizacije poslovanja.

96. Institucije bi morale biti sposobne pokazati, kako bo po oceni, ki jo opravi organ za reševanje in pristojni organ, načrt reorganizacije poslovanja spremenjen.

Opredelitev in načrtovanje potencialnih možnosti reorganizacije poslovanja

97. Vsak element prihodnjega načrta reorganizacije poslovanja, ki je predviden, bodisi kot ključen za izvajanje strategije reševanja, vključno z vsemi elementi operativne ločitve delov skupine v primeru strategije z več vstopnimi točkami ali uporabe instrumenta izločitve sredstev, bodisi kot zelo verjeten (kot so možnosti sanacije ali ohranjanje plačilne sposobnosti po prenehanju za kompleksne portfelje), bi bilo treba upoštevati pri usklajevanju z organi za reševanje že v fazi načrtovanja reševanja.

98. V tem okviru bi bilo treba upoštevati zlasti elemente iz člena 2(1), točka (c), in člena 2(2) ter podrobne opisa možnih virov financiranja v skladu s členom 3(1), točka (b), Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1400.

²¹ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1400 z dne 10. maja 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo minimalne elemente načrta za reorganizacijo poslovanja in minimalno vsebino poročil o napredku pri izvajanju načrta (UL L 228, 23.8.2016, str. 1).

²² EBA/GL/2015/21.

Ločljivost za podporo reševanju in reorganizaciji poslovanja

99. Kadar so bile strategija reševanja ali vnaprej opredeljene možnosti reorganizacije poslovanja opredeljene v skladu s prejšnjim oddelkom in omogočajo ločitev nekaterih delov institucije ali skupine, bi morale institucije hitro pokazati, da so jo sposobne izvesti. To običajno velja za učinkovito izvajanje strategije z več vstopnimi točkami in strategij, ki predvidevajo prenos delov skupine.
100. Kadar je to ustrezno, bi morale biti institucije sposobne opredeliti in ločiti portfelje sredstev. Ta sredstva in obveznosti bi morale biti sposobne ustrezno povezati, posebno pozornost pa nameniti sredstvom, ki jih ni mogoče ločiti med seboj, ter pri tem upoštevati tudi, kateri razredi dogovorov so varovani med delnim prenosom sredstev, pravic in obveznosti institucije v postopku reševanja v skladu s členom 76 Direktive 2014/59/EU in nadaljnjimi specifikacijami iz Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/867²³.
101. Za namen dokazovanja ločljivosti skupine v postopku reševanja v okviru strategije z več vstopnimi točkami bi morale institucije ob usklajevanju z organi za reševanje jasno določiti, kaj je ciljni model poslovanja in kako bo dosežen v razumnem času. Na primer, če je v načrtu prestrukturiranja predviden prenos opravljanja relevantnih storitev s subjekta v rešeni skupini na tretjega ponudnika ali ločen subjekt, bi moralo biti jasno pokazano, kako in v kakšnem časovnem okviru bo to doseženo. Isto velja v primeru notranjega izvajanja relevantnih storitev na ravni rešenega subjekta v primeru reševanja.

Ponovna izdaja dovoljenj in odobritve

102. Institucije bi morale ob usklajevanju z organi za reševanje opredeliti ustrezne nadzorne in regulativne odobritve in dovoljenja, ki jih potrebujejo za izvajanje ukrepov za reševanje, in v največji možni meri vzpostaviti postopke, da bi zagotovile pravočasno izdajo potrebnih odobritev in dovoljenj.
103. Zlasti velja, da (a) bi morala novoustanovljena finančna podjetja zaprositi za dovoljenje za opravljanje reguliranih dejavnosti, (b) bi morali potencialni novi upravitelji in direktorji pridobiti nadzorne odobritve za sposobnost in primernost, (c) bo v primeru strategij z več vstopnimi točkami morda treba odobriti vzpostavitev dogovorov o zunanjem izvajanju z nekdanjimi subjekti skupine in (d) lahko prenos nadzora na nove delničarje povzroči zahteve za spremembo nadzora (kot je regulativna odobritev kvalificiranih deležev).
104. Za namen take ponovne izdaje dovoljenj in odobritve bi morali pristojni organi in organi za reševanje vzpostaviti jasne postopke, ki bi omogočili nemoteno interakcijo in usklajevanje med njimi ter z organi za finančni nadzor.

²³ Delegirana uredba Komisije (EU) 2017/867 z dne 7. februarja 2017 o razredih dogovorov, ki se varujejo pri delnem prenosu lastništva v skladu s členom 76 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 131, 20.5.2017, str. 15).

105. Organi za reševanje bi morali ob usklajevanju z ustreznimi pristojnimi organi pregledati ukrepe prestrukturiranja, ki jih predložijo institucije. V okviru strategije z več vstopnimi točkami bi bilo treba posebno pozornost nameniti izvedljivosti operativnih ureditev, ki bodo vzpostavljene po reševanju.

4.5.3 Upravljanje med izvajanjem reševanja

106. Institucije bi morale imeti postopke upravljanja, ki podpirajo pravočasno odločanje med reševanjem, da bi lahko organi za reševanje učinkovito pripravili in pravočasno izvedli strategijo reševanja, poleg tega jim omogočajo zagotavljanje ustreznih informacij in učinkovit nadzor.

Upravljanje institucije in nadzor nad njo med reševanjem

107. Organi za reševanje bi morali v načrtih reševanja jasno opredeliti (i) odgovornosti pri upravljanju institucije ter pooblastila in pravice upravljanja, ki jih lahko v obdobju reševanja in med nadaljnjim prestrukturiranjem uveljavljajo organ za reševanje, upravitelj za reševanje (izredni upravitelj, imenovan v skladu s členom 35 Direktive 2014/59/EU) in vodstvo institucije, ter (ii) nadzor nad institucijo.

108. V primeru prenosa ali premostitvene institucije bodo morali organi za reševanje morda skleniti dogovore za usmerjanje ključnih dejavnosti delujoče premostitvene institucije.

109. Organi za reševanje bi morali preučiti možnost, da bi v času reševanja trg obvestili o okviru za nadzor in upravljanje med obdobjem reševanja s sredstvi upnikov.

Odstavitev in imenovanje vodstva

110. Organi za reševanje bi morali opredeliti možnosti za odstavitev članov upravljalnega organa in višjega vodstva ter imenovanje novega vodstva glede na okoliščine propada institucije in morebitne ukrepe, ki so jih v fazi sanacije že sprejeli institucija ali nadzorni organi.

111. Organi za reševanje bi morali od institucij zahtevati, da imajo možnosti in ureditve, ki omogočajo ohranitev ključnega osebja institucije (kot ga opredeli institucija) med reševanjem, po potrebi tudi zato, da se olajša uporaba strategije reševanja.

112. Pristojni organi bi morali v sodelovanju z organi za reševanje opredeliti merila, ki jih mora izpolnjevati novo vodstvo, ter informacije, usmeritve, dovoljenja in dokumentacijo, ki jih bo morda potrebovalo.

Prenos nadzora na nove lastnike in vodstvo

113. Organi za reševanje bi morali oblikovati jasen mehanizem za (i) vzpostavitev novega lastništva institucije, ki je posledica izmenjave pri reševanju s sredstvi upnikov, in (ii) prehod v stanje, v katerem pravice upravljanja in nadzora uveljavljajo novi lastniki.

114. Taki mehanizmi bi morali biti predhodno javno razkriti (kot je ustrezno) in poudarjeni v sporočilih v času reševanja.

4.5.4 Komuniciranje

115. Z jasnim sporočanjem relevantnih informacij upnikom, udeležencem na trgu in drugim ključnim deležnikom bi bilo treba spodbujati gotovost in predvidljivost ter tako omejiti širjenje negativnih učinkov in spodbujati zaupanje v ukrep za reševanje.

Komunikacijska strategija

116. Institucije bi morale v sodelovanju z organi za reševanje oblikovati celovito komunikacijsko strategijo za upnike in trg v obdobju reševanja.

117. Institucije bi morale imeti komunikacijsko strategijo, ki bi med drugim po potrebi vključevala dokumente s predlogami, pogosto zastavljena vprašanja in odgovore ter druga orodja za uporabo v ključnih fazah obdobja reševanja.

118. Institucije bi morale opredeliti ključne skupine zunanjih in notranjih deležnikov, ki jih je treba obveščati v postopku reševanja, vključno s skupinami deležnikov iz člena 22(6) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075, ter ustrezne ponudnike storitev ali operativnih sredstev. Sestaviti bi bilo treba seznam opredeljenih ključnih zunanjih in notranjih deležnikov ter ga redno posodabljeni, da bi bil pripravljen za predložitev organu za reševanje.

119. Institucije bi morale ob upoštevanju zaupnosti pripraviti ciljno usmerjeno komunikacijsko strategijo za opredeljene skupine deležnikov.

120. Komunikacijski načrt bi moral za vsako opredeljeno skupino deležnikov vsebovati ključna sporočila (in stopnjo njihove podrobnosti) za spodbujanje zaupanja v institucijo med reševanjem. Ta sporočila bi morala biti močna, skladna in zlahka razumljiva ter bi morala med drugim vključevati:

- a. splošno izjavo na podlagi stopnje komuniciranja, ki bi bila verjetno potrebna glede na ukrepe za reševanje, ki bi bili lahko sprejeti, in
- b. informacije o posledicah reševanja za ustrezno skupino deležnikov, da bi spodbujali gotovost in predvidljivost.

121. Institucije bi morale določiti, kdaj je komuniciranje z opredeljenimi deležniki potrebno, ter določiti strategijo in postopke za preprečevanje morebitnega uhajanja informacij.

122. Institucije bi morale opredeliti lastnika komunikacij (enoto/funkcijo, odgovorno za opredelitev sporočila) in, če sta različna, enoto/funkcijo, odgovorno za razširjanje sporočila, skupaj z učinkovitimi komunikacijskimi kanali in infrastrukturo, ki bodo potrebni in uporabljeni za izvajanje komunikacijske strategije in razširjanje ustreznih sporočil.

123. Institucije bi morale opredeliti morebitna sporočila za udeležence na trgu, h katerim jih morda zavezujejo veljavne nacionalne ureditve pravnega razkritja.

Priloga 1: Časovni okvir reševanja

124. Opredeliti je mogoče različne faze priprave in izvedbe izbrane strategije reševanja, predvsem: (i) načrtovanje reševanja (tako s strani organa za reševanja (priprava načrta in ocena rešljivosti) kot institucije (izboljšanje rešljivosti)), (ii) priprava na reševanje, (iii) vikend za reševanje in (iv) zaključek reševanja.
125. Načrtovanje reševanja obsega analizo pravne, finančne in operativne strukture institucij, opredelitev kritičnih funkcij in storitev ter analizo kapitalske strukture in strukture financiranja institucij, da bi oblikovali izvedljive in verodostojne strategije reševanja. Ta postopek vključuje tudi oceno obsega, v katerem so institucije pripravljene na izvajanje izbrane strategije reševanja, tako da opredeljuje ovire za njihovo rešljivost in po potrebi tudi načrte za odpravo takih ovir.
126. V fazi priprave na reševanje se ustrezni organi za reševanje pripravijo na sprejetje shem za reševanje s pomočjo neodvisnih vrednotenj, ki jih obveščajo, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje in uporabo reševanja s sredstvi upnikov ter katera orodja za reševanje bi bilo treba uporabiti. Za zanesljivo in trdno izvajanje vrednotenj je bistvena sposobnost upravljaljskih informacijskih sistemov (MIS) institucij, da zagotavljajo točne in pravočasne informacije.
127. Vikend za reševanje je faza (kot pove ime, po možnosti poteka, ko so trgi zaprti), ki se začne z ugotovitvijo, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, in obsega vse notranje procese, ki so potrebni, da ustrezen pristojni organ sprejme shemo za reševanje. Če se kot orodje za reševanje uporabi reševanje s sredstvi upnikov po scenariju odprte banke, imajo institucije po njegovi uporabi mesec dni časa, da pripravijo načrt reorganizacije poslovanja, ki ga mora odobriti organ za reševanje. Za učinkovito in uspešno izvedbo strategije reševanja in z njo povezanega načrta reorganizacije poslovanja morajo institucije v čim večji meri predvideti in uvesti ustrezne ureditve upravljanja, komunikacijske načrte in upravljaljske informacijske sisteme.
128. Po izvedbi ukrepov za reševanje bi morali organi za reševanje oceniti, ali bi bili prizadeti delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi institucije namesto reševanja začele običajne insolventne postopke. Ocena je pripravljena na podlagi novega neodvisnega vrednotenja, ki organu za reševanje omogoči, da se odloči, ali so prizadeti delničarji in upniki upravičeni do nadomestila.

Priloga 2: Predloga za oceno rešljivosti (glej ločen dokument)

Priloga 3: Seznam najmanjšega števila polj, ki jih je treba vključiti v repozitorij pogodb

Poglavitna polja

- 1) Identifikator (glej predlogo Z 8.00, 0005, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624)]
 - 2) Datum začetka veljavnosti pogodbe
 - 3) Datum konca veljavnosti pogodbe
 - 4) Datum naslednjega podaljšanja
 - 5) Pogodbene stranke in kontaktni podatki (ime, registrirani naslov, država registracije, identifikator pravnih subjektov (LEI) ali matična številka podjetja, nadrejena družba, kadar je to ustrezno) (glej predlogo Z 8.00, 0020-0050, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624)
 - 6) Podizvajalec (da/ne)
 - 7) Del skupine (glej predlogo Z 8.00, 0060, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624) (ali se storitev opravlja znotraj ali zunaj skupine – da/ne)
 - 8) Del skupine v postopku reševanja (ali se storitev opravlja znotraj ali zunaj skupine v postopku reševanja – da/ne)
 - 9) Oddelek skupine, pristojen za obravnavo glavnih dejavnosti, zajetih s pogodbo (ime in enoznačni identifikator)
 - 10) Kratek opis storitve
 - 11) Sestava cen je predvidljiva, pregledna in določena pod običajnimi tržnimi pogoji (da/ne)
 - 12) (Ocenjeni) skupni strošek letnega proračuna za storitev ali cena, kadar je to ustreznejše
 - 13) Stopnja kritičnosti (visoka, srednja, še ni ocenjena)
 - 14) Kritična funkcija, za katero je storitev relevantna (glej predlogo Z 8.00, 0070-0080, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624)
-

- 15) Glavna poslovna področja, za katera je storitev relevantna
 - 16) Skupine v postopku reševanja, za katere je storitev relevantna (ime skupine v postopku reševanja)
 - 17) Ime nadomestnega ponudnika storitev
 - 18) Veljavna(-e) jurisdikcija(-e) pogodbe ali postopka v primeru spora, vključno z dogovorjenimi postopki obravnave, mediacijo in arbitražo ali notranjim reševanjem sporov
 - 19) Pravo, ki se uporablja (glej predlogo Z 8.00, 0110, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624)
 - 20) Država(-e), v kateri(-h) se opravljajo storitve (če se razlikujejo od države registracije ponudnika)
 - 21) Pogodba, odporna v primeru reševanja (glede na funkcije, odporne na reševanje) (da/ne/delno)
 - 22) Kazni za prekinitev, kršitev ali odpoved pogodbe, zamudo pri plačilih
 - 23) Dejavniki, ki povzročijo predčasno odpoved pogodbe
 - 24) Odpovedni rok za ponudnika
 - 25) Trajanje pomoči po odpovedi pogodbe (v mesecih)
- Dodatna polja
- 1) Odnosi med pogodbami (npr. sklicevanje med sporazumi o ravni storitve (SLA) in okvirnimi sporazumi)
 - 2) Pogoji plačila (npr. predhodno/naknadno plačilo)
 - 3) Obstoj klavzul o samodejnem podaljšanju (da/ne)
 - 4) Kvantitativni cilji uspešnosti za ponudnika (npr. 10 licenc za XYZ)
 - 5) Kvalitativni cilji uspešnosti
 - 6) Pogodbene stranke, ki smejo odpovedati pogodbo
 - 7) Ocenjeni čas za nadomestljivost (glej predlogo Z 8.00, 0090, iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624)